

Sygn. akt II AKa 149/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodnicząca: SSA Małgorzata Jankowska

6. Sędziowie: SA Stanisław Stankiewicz

7. SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Niebuszewo w Szczecinie del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Edyty Sielewończuk

10. po rozpoznaniu w dniu 1 października 2020 r. sprawy

11. J. M.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za krzywdę związaną z pozbawieniem wolności J. M. w dniach 22 grudnia 1970 r. – 23 grudnia 1970 r.

12. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

13. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

14. z dnia 25 lutego 2020 r. sygn. akt III Ko 769/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- kwotę zasądzoną tytułem odszkodowania podwyższa do 10.786,30 (dziesięciu tysięcy siedmiuset osiemdziesięciu sześciu, 30/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku,

- kwotę zasądzoną tytułem zadośćuczynienia podwyższa do 20.000 (dwudziestu tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. M. kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

IV. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 149/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 lutego 2020 roku sygn. III Ko 769/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegające na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym uznaniu iż pozbawienie wolności J. M. nie cechowało się szczególnym stopniem drastyczności, pomimo tego, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika odmienny stan faktyczny sprawy,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a poprzez uznanie, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez J. M. wynikającą z niesłusznego pozbawienia wolności w okresie od 22 do 23 grudnia 1970 roku w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa

	<p>Polskiego jest kwota 12.000 złotych,</p> <p>4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 361 § 1 i 2 k.c. polegające na redukcji kwoty odszkodowania o 50 %, jakie J. M. mógłby wydać na własne utrzymanie, podczas gdy wykładnia przepisu wskazuje na odpowiedzialność odszkodowawczą za straty, jakie poniósł pokrzywdzony, jak również korzyści, które mógłby osiągnąć,</p> <p>5. obrazę prawa materialnego art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nie przyznanie od zasądzonych sum odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo że takie żądanie zostało zgłoszone w piśmie z dnia 1 października 2018 roku</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wywiedziona przez pełnomocnika wnioskodawcy</p>				

apelacja okazała się zasadna częściowo jako, że w istocie Sąd Okręgowy ustalając wysokość zadośćuczynienia nie tylko nie dostrzegł istotnych okoliczności zdarzenia, takich jak sposobu postępowania funkcjonariuszy wobec bezprawnie zatrzymanego J. M., w tym wszystkich wskazanych przez niego czynności związanych z ich postępowaniem gdy stał wśród nich nagi, w tym uderzenia w penisa linijką, ale przede wszystkim nie wziął pod uwagę, że taki sposób postępowania poniżał pokrzywdzonego, co świadczy o drastyczności zdarzenia w połączeniu z uderzeniem wnioskodawcy skutkującym koniecznością jego przewiezienia do szpitala. Sąd Okręgowy nie zakwestionował twierdzeń J. M., co do tego w jaki sposób z nim postępowano w dniu 23.12.1970 roku. A skoro tak, to w istocie winien dostrzec wszystkie okoliczności wynikające z

przeprowadzonych dowodów, a miarkując na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wysokość zadośćuczynienia, okoliczności te dostrzec w komplecie i przydać im należyłą wagę. Nie dostrzeżenie owych okoliczności wynikających z zeznań uznanego za wiarygodnego wnioskodawcy, skutkowało niezasadnym uznaniem, że drastyczność zdarzenia wiązała się li tylko z faktem zadania J. M. uderzenia skutkującego koniecznością natychmiastowego przewiezienia go do szpitala i potrzebą podjęcia leczenia jak i jego kontynuowania w warunkach domowych. Tymczasem owa drastyczność była też wynikiem sposobu zadawania mu uderzeń linijką, które jeśli nawet nie spowodowały uszkodzeń tego

narządu ciała, to niewątpliwie wiązały się z doznaniem cierpień fizycznych i psychicznych wywołanych poniżeniem. Przez brak ustaleń w tym zakresie, choć należało je poczynić wobec uznania za wiarygodne relacji z przebiegu zdarzenia opisywanego przez wnioskodawcę w pełnym zakresie, kwota zadośćuczynienia nie była kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 i 2 k.c. i art. 448 § 2 k.c., ale nie w takim stopniu, jak na to wskazuje skarżący. W pozostałym bowiem zakresie Sąd I instancji wszystkie okoliczności prawidłowo ustalił i uwzględnił.

Sąd Apelacyjny, akceptuje ukształtowany w judykaturze pogląd, iż wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przyznawanego na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego

bytu Państwa
Polskiego
(Dz.U.2018.2099 j.t.
ze zm.), należy do
sfery swobodnego
uznania
sędziowskiego. Nie
mniej akceptacja
owej wysokości
zadośćuczynienia
była by uzasadniona
w sytuacji gdyby Sąd
I instancji wszystkie
okoliczności
należycie dostrzegł i
należycie
uwzględnił.
Pominięcie
przywołanych
powyżej faktów
nakazuje częściowe
uwzględnienie
zarzutu i określenie
wysokości
zadośćuczynienia z
uwzględnieniem
całokształtu owych
okoliczności,
występującym w
danej sprawie. Bez
ich uwzględnienia
kwota
zadośćuczynienia
byłaby
niewspółmierne do
charakteru
zdarzenia i cierpień
doznanych przez
wnioskującego o
zadośćuczynienie.
Zachodząca
dysproporcja nie
jest jednak tak
znaczna by zrównać
ją z oczekiwaniami
skarżącej. Sąd
odwoławczy
stwierdza, że
właściwe ustalenie
wszystkich

okoliczności
związanych ze
sposobem
zachowania
funkcjonariuszy
względem
wnioskodawcy, jest
istotne z punktu
widzenia poczucia
sprawiedliwości. Ich
nie uwzględnienie
prowadziło bowiem
do wystąpienia
różnicy nie dającej
się zaakceptować.
Dlatego też, w ocenie
Sądu odwoławczego,
brak uwzględnienia,
okoliczności
wskazanych przez
wnioskodawcę w
szczególności tych
urągających jego
godności, nakazywał
zwiększenie kwoty
zadośćuczynienia do
kwoty 20.000 zł.

Nie ma racji autorka
apelacji, że kwota
zadośćuczynienia
winna być
ukształtowana na
oczekiwanym przez
nią poziomie jako,
że żądana kwota
wskazuje, że
skarżąca traktuje
dochodzoną kwotę,
nie jako
zadośćuczynienie za
doznane krzywdy,
lecz sposób na
osiągnięcie przez
wnioskodawcę
bezpodstawnego
wzbogacenia.
Odwołanie się w
skardze do
rozstrzygnięć

zapadłych w innych sprawach, w sytuacji gdy miały one odmienny charakter nie może odnieść spodziewanego skutku. Kwoty zadośćuczynienia zasądzone w innych sprawach mogą stanowić jedynie wskazówkę dla sądu rozpoznającego daną sprawę (mieć charakter pomocniczy), natomiast orzeczenia te w żadnym stopniu sądu tego nie wiążą (zob. wyrok SN z 28.06.2005 r., I CK 7/05, LEX nr 153254; wyrok SN z 03.07.2007 r., II KK 321/06, LEX nr 299187; wyrok SA w Gdańsku z 29.01.2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1430706; wyrok SA w Katowicach z 25.05.2017 r., II AKa 141/17, LEX nr 2343430).

Nie było zatem trafne odwoływanie się przez autorkę apelacji do praktyki orzeczniczej, jako argumentu mającego rzekomo przemawiać za zasądzeniem zadośćuczynienia w oczekiwanej wysokości, z pominięciem indywidualnego

charakteru rozpoznawanej sprawy. Skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że o „odpowiedniości” zadośćuczynienia za doznaną krzywdę - w rozumieniu art. 445 k.c., decyduje sąd orzekający na podstawie zindywidualizowanych kryteriów, wynikających z materiału dowodowego danej sprawy. Wysokość zadośćuczynienia, które powinno być odpowiednie, wyznaczają przy tym dwie granice: mianowicie z jednej strony, musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach. To obecnie podwyższone do kwoty 20.000 złotych zadośćuczynienie odpowiada, tak całości krzywdy doznanej przez wnioskodawcę, jak i warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa w którym funkcjonuje i przez to staje się odpowiednie w rozumieniu art. 445

§ 1 i 2 k.c. tj. takie które złagodzi doznaną krzywdę, nie będąc źródłem wzbogacenia. Taka kwota niewątpliwie zrównoważy wnioskodawcy negatywne przeżycia wiążące z pozbawienia wolności, ale również konsekwencje do których doszło w wyniku owego pozbawienia wolności, ale też i sposób w jaki go traktowano i następstwa wynikające bezpośrednio ze zdarzenia, jako, że ma charakter zindywidualizowany.

W konsekwencji po uwzględnieniu powyżej wskazanych okoliczności kwota 20.000 złotych w swoim całości kształcie uwzględnia wszystkie krzywdy doznane przez wnioskodawcę w trakcie zdarzenia i w ocenie Sądu Apelacyjnego w pełni rekompensuje poniesione przez niego krzywdy.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 361 § 1 i 2 k.c. należy stwierdzić, że pojęcie szkody nie zostało w k.c.

zdefiniowane, nie mniej tak doktryna, jak i orzecznictwo wykształciły definicję szkody przez którą należy rozumieć uszczerbek w dobrach chronionych prawnie poniesiony wbrew woli poszkodowanego. W odniesieniu do szkody majątkowej oznacza on uszczerbek w dobrach majątkowych. Rację ma skarżący, że granice szkody majątkowej wyznaczają strata oraz utracone korzyści. Doktryna i judykatura zgodnie wskazują na metodę dyferencyjną jako sposób określenia wysokości szkody majątkowej. To zaś nakazuje porównać dwie wartości mianowicie stan majątku poszkodowanego istniejący po zdarzeniu, z którego szkoda wynikła, z hipotetycznym stanem majątku poszkodowanego, który istniał by gdyby owe zdarzenie nie nastąpiło. Wysokość szkody tak rozumiana jest różnicą pomiędzy wartością tych stanów majątkowych. Nie

mniej metoda
dyferencyjna nie
zawsze będzie
odpowiednim
sposobem obliczenia
szkody. Punktem
wyjścia winien być
całokształt
stosunków
majątkowych
poszkodowanego,
nie zaś tylko dobro
przeciwko któremu
zdarzenie szkodzące
było bezpośrednio
skierowane. Skoro
art. 361 k. c.
proklamuje pełne
odszkodowanie,
poszkodowany
powinien więc
uzyskać tak
damnum
emergens, jak i
lucrum cessans.

Dlatego należy
zgodzić się ze
skarżącą, że
ograniczenie kwoty
odszkodowania do
50 % wartości
wynagrodzenia,
jakie uzyskał by
wnioskodawca, nie
zasługuje na
akceptację. Zważyć
bowiem należy, że
jak wynika z relacji
wnioskodawcy
koszty tak
utrzymania jego, jak
i jego rodziny
(zony i dziecka)
ponieśli rodzice
wnioskodawcy.
Wnioskodawca jeśli
nawet nie był
obligowany do
zwrotu im owych

poniesionych kosztów jego utrzymania, to niewątpliwie zużył środki, które owi rodzice oszczędzając mogli przekazać mu w przyszłości jako spadkobiercy. Powiązanie między szkodą, a uzyskaniem owej korzyści nie musi mieć adekwatnego związku przyczynowego.

Wnioskodawca pracując poniósł by koszty swojego utrzymania i nie byłby wzbogacony o ową kwotę, co nie zmienia więc faktu, że taka kwota pozostała by w zasobach jego bliskich do których miałby niewątpliwie prawo, co więcej owe 50 % mógłby zużyć wedle własnej woli w tym na taki sposób własnego utrzymania, który procentował by w przyszłości lepszym jego wykształceniem, stanem zdrowia, czy wyższymi dochodami.

Niewątpliwie trafnie wskazuje skarżąca, że mógłby z tytułu pozyskania całości zarobków otrzymać dodatkowe gratyfikacje w formie premii, nagród itp. Dlatego

też należy się zgodzić ze skarżącym, że brak było podstaw do ograniczenia kwoty odszkodowania do 50 % wartości utraconych przez niego zarobków, zwłaszcza w sytuacji gdy ich wysokość ustalono kierując się również treścią art. 322 k.p.c. i poprzestając na odniesieniu owego wynagrodzenia do wynagrodzenia przeciętnego. Z tego też względu wysokość owego wynagrodzenia należało podwyższyć do żądanej przez wnioskodawcę kwoty **10.786,30 złotych k 36.** Zasądzenie 100% przekraczałoby żadaną kwotę, co nie znajdowałoby uzasadnienia.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 481 § 1 i 2 k.c. stwierdzić należy, że jest on bezpodstawny. Nie kwestionując tego, że wnioskodawcy należą się odsetki, wskazać należy, że dotyczą one świadczenia wymagalnego, a świadczenie tak o odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie, staje się wymagalne

dopiero z momentem uprawomocnienia się orzeczenia sądu zasądającego. Do czasu wydania przez sąd prawomocnego orzeczenia odsetki nie przysługują. Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej tak odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest wymagalna i dlatego odsetki przysługują od dnia uprawomocnienia się wyroku. Świadczenia przyznawane przez sądy w oparciu o rozdział 58 k.p.k., jak i oparte o art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku, mają charakter cywilny, a zatem sąd karny zobligowany jest także zasądzić ustawowe odsetki od zasądzonych kwot, o ile oczywiście osoba uprawniona złoży w tym względzie odpowiednie żądanie. Chwilą, od której powinny być naliczane odsetki, jest uprawomocnienie się wyroku, gdyż dopiero wtedy roszczenie o zapłatę staje się wymagalne. Reguła z art. 481 k.c.

nie ma zastosowania w orzekaniu o odsetkach od odszkodowania i zadośćuczynienia w niniejszej sprawie. Skarb Państwa (dłużnik) nie może być w zwłoce do chwili wydania prawomocnego orzeczenia, w którym kwota odszkodowania i zadośćuczynienia zostanie oznaczona, bo do tej pory nie wie jaką kwotę powinien uiścić. Wiedzę tę zyskuje z momentem wydania prawomocnego orzeczenia i dopiero od tego momentu należne są mu odsetki. Stanowisko takie zostało wyrażone wielokrotnie przez Sądy orzekające w przedmiocie odpowiedzialności Skarbu Państwa za opóźnienie w wypłacie odszkodowania i zadośćuczynienia i każdorazowo wskazywano w nich, że dopiero orzeczenie sądowe określające kwotę zadośćuczynienia lub odszkodowania daje poszkodowanemu wierzycielowi prawo żądania ich wypłaty z odsetkami od uprawomocnienia

się orzeczenia.
Pełnomocnik
wnioskodawcy nie
przedstawił
argumentów
podważających
poglądy zawarte w
orzeczeniach Sądu
Najwyższego (min.
postanowienie Sądu
Najwyższego- Izba
Karna z dnia
15 marca 2018
roku II KK
88/18, w wyrokach
Sądu Apelacyjnego
w Warszawie w
sprawach II AKa
422/17, II AKa
193/18, jak i
w wyroku Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z dnia
7 marca 2019
roku sygn. akt
II AKa17/19, czy
wcześniejszych Sądu
Apelacyjnego w
Gdańsku z dnia
14 maja 2015
roku II AKa148/15,
czy wreszcie wobec
treści zawartych
w Uchwale Sądu
Najwyższego z dnia
10 grudnia 1991 roku
I KZP odnoszącej się
wprost do roszczeń
z art. 8 ustawy z
dnia 23 lutego 1991
roku o uznaniu za
nieważne orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego, której
treść nie uległa

dezaktualizacji,
zwłaszcza w zakresie
wskazania, że z
właściwości
zobowiązania
Skarbu Państwa do
wypłaty
odszkodowania i
zadośćuczynienia
przewidzianego w
rozdziale 50 i
przepisie art. 8
ustawy z dnia
23 lutego 1991
roku wynika, że
terminem spełnienia
świadczenia – art.
455 k.c. jest
uprawomocnienie
się orzeczenia
zasądającego
odszkodowanie czy
zadośćuczynienie.
Należy też mieć na
względnienie, że do
wykonania orzeczeń
wydanych w
postępowaniu
przewidzianym w
Rozdziale 50
kodeksu
postępowania
karnego ma
zastosowanie kodeks
karny wykonawczy,
a w szczególności
art. 9 § 1 tego
kodeksu, co oznacza,
że postępowanie
wykonawcze
wszczyzna się
bezwzględnie.

W apelacji nie
została
przedstawiona
argumentacja, która
byłaby przekonująca
w zakresie tej
problematyki,

<p>analogicznie zresztą jak wcześniej we wniosku o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od zadośćuczynienia oraz odszkodowania w oparciu o wskazany przepis.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku, poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszych dochodzonych kwot tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Jak powyżej wskazano, skoro Sąd I instancji nie kwestionował żadnego z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, w tym zeznań wnioskodawcy w żadnej części, to winien był poczynić w oparciu o nie ustalenie, że drastyczność</p>			

zdarzenia wynikała nie tylko z faktu zadania wnioskodawcy uderzenia na skutek którego doznał on obrażeń ciała wynikających z karty leczniczej leczenia szpitalnego, ale też na skutek sposobu postępowania z nim, w czasie gdy był rozebrany bicia go po genitaliach, co było dla niego bolesne i co niewątpliwie biorąc pod uwagę to, że był rozebrany, a otaczało go kilku funkcjonariuszy, którzy byli uzbrojeni i szydzili z jego osoby, było dla niego poniżające i krzywdzące podobnie jak doznane urazy ciała. Z tego też względu należało podwyższyć wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę do kwoty 20.000 zł, by nie była jedynie kwotą symboliczną, ale stanowiłaby kwotę odpowiednią w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. W ocenie

Sądu Apelacyjnego kwota 20.000 złotych będzie taką kwotą odpowiednią. Uwzględni bowiem nie tylko czas w jakim wnioskodawca był pozbawiony wolności, ale i to, że odbyło się to bez żadnego tytułu prawnego, nawet biorąc pod uwagę ówczesne przepisy dot. zatrzymań, a co więcej w czasie tego pozbawienia wolności wobec J. M. stosowano metody poniżające (uderzenie w intymne części ciała), tak wpływające na jego psychikę, jak i fizyczne działania, które skutkowały obrażeniami ciała i koniecznością jego hospitalizacji, a następnie długotrwałego leczenia i to do tego w ukryciu.

Sąd uznał, też za zasadne podwyższenie kwoty odszkodowania do tej żądanej we wniosku jako, że ustalenie jej na poziomie wskazanym przez Sąd jako uzasadnionej do kwoty 5.979 złotych w sytuacji powołania się na art. 322 k.p.c. i przyjęcie,

że wnioskodawca zużyłby aż 50 % wynagrodzenia na niezbędne utrzymanie siebie i swoich bliskich nie było uzasadnione, zwłaszcza w kontekście faktu, że to jego zstępni wydatkowali owe kwoty, co nie tylko mogło pomniejszyć ich majątek, ale też wpłynąć w przyszłości na majątek J. M., a co istotne, niewątpliwie część poniesionych wydatków nie byłaby w ogóle poniesiona w sytuacji gdyby nie doszło do zdarzenia. Dotyczy to tak wydatków związanych z transportem poszkodowanego ze szpitala do jego ciotki, jak i ponoszonymi w okresie jego pobytu u ciotki kosztami jego pobytu i leczenia, niezależnie od ponoszenia kosztów utrzymania jego bliskich.

W konsekwencji żądana kwota odszkodowania w wysokości 10.786,30 złotych jest kwotą jaka winna być zasądzona na rzecz wnioskodawcy.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>W pozostałym zakresie poza zmianami wskazanymi w pkt 5.2.1 zaskarżone orzeczenie zostało utrzymane w mocy tak w zakresie oddalenia wniosku ponad kwotę 20.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia (ponad kwoty uwzględnione, jak i co do charakteru należnych odsetek tak z tytułu zasądzzonego zadośćuczynienia, jak i odszkodowania</p>		

<p>– ustawowych od dnia uprawomocnienia się wyroku.</p>		
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>W zakresie oddalającym wniosek o zadośćuczynienie ponad kwotę 20.000 zł z przyczyn wskazanych w pkt 3.1</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmiana wysokości zadośćuczynienia i podwyższenie owej kwoty do 20.000 złotych, jak i podwyższenie kwoty odszkodowania do 10.768,30 złotych z przyczyn wskazanych w pkt 3.1</p>		
<p>Związłe o powodach zmiany</p>		
<p>Wobec częściowego uwzględnienia zarzutu zawartego w apelacji odnoszącego się do wysokości</p>		

<p>zadośćuczynienia, jak i uwzględnienia zarzutu odnoszącego się do odszkodowania wysokość zasądzonych z tego tytułu kwot ustalono na wskazanym powyżej poziomie, uznając, że kwota zadośćuczynienia w tej wysokości będzie kwotą odpowiednią, a ustalona wysokość odszkodowania odpowiadająca żądaniu strony odpowiadająca żądaniu wnioskodawcy jest mu należna.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III i IV	Stosownie do treści art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa, na rzecz wnioskodawcy zasądzono kwotę 240 złotych z tytułu ustanowienia pełnomocnika.	
7. PODPIS		
SSO del. Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	apelacja pełnomocnika wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana